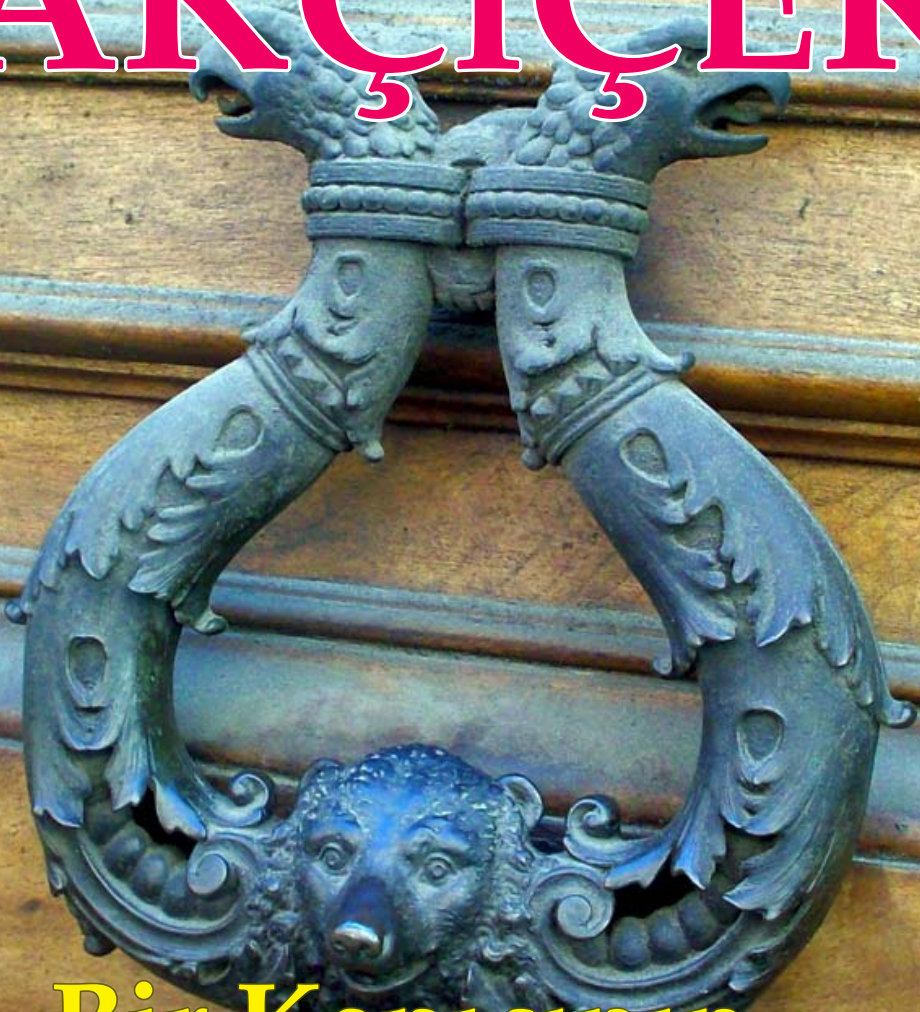

MURAT AKÇİÇEK

Bir Kapıcının
Sıradan Hayatı

Önsöz

Elinizdeki bu kitabı 2008’de yazmaya başladım ve 2010’da tamamlandı. Guareschi’nin “Don Camillo” serisi her zaman hoşuma gitmiştir. Aynı karakterlerden oluşan farklı hikâyeler... Sizi sıkmaz, yormaz. Konsantrasyonunuz bozulmadan her gece ya da iki gecede bir tane hikâye bitirebilirsiniz.

Böylesi yazar için de iyidir (en azından benim için böyleydi). Yaptığı tek iş yazarlık olmayan ya da başka bir ifadeyle hayatını bu işten kazanmayan biri için her gün oturup romanını yazmaya devam etmek, onu geliştirmeye çalışmak, onunla ilgili hayaller kurup araştırmalar yapmak, sonunda da (Allah izin verir de görebilirse tabi) iyi bir sonla onu tamamlamak gerçekten çok zor iş. İşte bu kitapta Guareschi’nin yaptığı basit ama dâhice şeyi sürdürme fikrinden ortaya çıktı; Aynı karakterlerin farklı hikâyeleri.

Kapıcı Nezih ve çevresindeki insanların hikâyeleri, her gün hepimizin yaşadığı ya da en azından bir şekilde görüp duyduğu hikâyeler. Her insan farklı olsa da yaşadığımız pek çok şey ortak ya da birbirine çok benzer aslında. Bizi birbirimizden ayıran şey verdiğimiz kararlar.

Murat Akççek
2010, İstanbul

Eşim Gülnur Akçiçek'e...

İçindekiler

Kiracının Sırrı.....	5
Nezih ve Bahis Kuponu.....	16
Banka Soyguncuları.....	26
Köfteci Orhan Usta.....	39
Gribal Enfeksiyon.....	50
Benim Kapıcım İşini Bilir.....	69
Oruçla Ödeşmek.....	86
Genel Secim.....	96
Doğal Mucize.....	110
Kapıcılar Savaşı.....	129

Kiracının Sırrı

İkinci kattaki turizm firması taşınmaya karar vermişti. Daha uygun kirali, arka sokaktaki bir ofise taşınacaklardı. Burası 8–10 kişinin çalıştığı bir turizm acentesi idi.

Taşınma haberini İzak bey'den öğrendiğinde buna sevindi Nezih. Tabi sevincini belli etmedi. Sebebi şuydu; biri taşınacağı zaman ufak bir ücret karşılığında Nezih de yardımcı oluyordu. Burada genellikle firmalar kiracıdır. Bir firmanın taşınması bir evin taşınmasına benzemez. Evlerde kontrol genelde evin hanımındadır. Eşyalar bellidir ve onları taşıyacak nakliye şirketinin ameleleri de bellidir.

Ancak bir ofisin taşınması başkadır. Orada bir hanım yoktur. Üstelik evrakından mobilyasına envai çeşit eşya vardır ve bunların bazılarını güvenilir biri taşınmalıdır. İşte bu noktada binanın güvenilir demirbaşı olan kapıcısı en iyi yardımcıdır.

Tabi ufak bir ücret karşılığında. Ve tabi apartman yönetici İzak beyin gözüne de fazla batmamak lazımdır. İşte Nezih bu konuda oldukça tecrübelidir.

Nakliye şirketinin ekşi ekşi ter kokan ameleleri organize olmuş, çoktan kolilenmiş eşyaları aşağıdaki kamyonu yüklemeye başlamışlardı.

Nezih de firma çalışanlarının kendisine teslim ettiği özel eşyalardan, evraklardan, değerli eşyalardan oluşan kolileri firmanın kendi aracına yükleyip duruyordu. Gün biterken eşyalardan çoğu kamyonu yüklenmişti bile. Nezih arada kapıcılık görevini de yapmayı ihmal etmiyordu. Binaya gelen gidene kontrol etmek, merdivenlerin temizliği gibi günlük işlerini yani.

Akşam olduğunda ameleler kamyon atlayıp eşyaları arka sokaktaki yeni ofise götürmüşlerdi. Geride içi boş oluşu için daha büyük görünen bir ofis ve birkaç parça koli kalmıştı yalnızca.

Nezih boş ofiste ilerleyip yerdeki kolilerden birini kaldırdı. Ancak kolinin altı iyi yapıştırılmamıştı. Birden içinde ne varsa yere dökülüverdi.

Sesi duyup gelen, kendisini azarlayacak biri var mı diye bakındı Nezih ama ofiste o sırada kimse yoktu. Allah'tan kırılacak bir şey koymamışlardı koliye. Ofisten biri gelsin de durumu görsün diye az daha bekledi Nezih. Ama anlaşılın herkes yeni ofise eşyaları yerleştirmeye gitmişti.

Boş bir koli aldı. Altını, sağlamlığını kontrol edip, yerdeki eşyaları içine doldurmaya başladı. Kalemlik, ajandalar, dosyalar, kırtasiye malzemeleri, süs eşyaları, hepsini dikkatlice koliye doldurdu. O sırada ofisin çalışanları yorgun, bezgin bir halde ofise girdiler. Kalan eşyaları almaya gelmişlerdi.

Yorgunluktan kimsenin konuşmaya mecali de hevesi de yoktu zaten. Herkes biran önce evine gitmenin hayalindeydi.

Nezih kutuyu aşığındaki aracın bagajına koydu. Diğerleri de kucaklarındaki kolilerle iniyordu.

“Başka kaldı mı?” diye sordu. Kucağındaki koliyle kolları sarkmış bir genç kız bezgin bir tavırla cevap verdi; “Bunlar son. Bitti hele şükür.”

Ofis çalışanları araca sıkış tepiş bindi. Ön koltukta oturan genç bir adam başını sarkıtıp; “Nezih bey dairenin kapısını sen kapar mısın?” diye sordu.

“Biz oradan evlere gideriz. Yarın görüşürüz.”

“Tamam, ben kapatırım. Hadi iyi akşamlar!” dedi Nezih ve yorgun adımlarla ağır ağır merdivenleri tırmandı.

Sonunda bitmişti işte. Nezih bir yandan etrafa bakınıp unutulan bir şey kalmış mı diye kontrol ediyor bir yandan da odaların ışıklarını söndürüyordu. Onunda aklındaki tek şey bir an önce evine gidip bir duş almak, sonra güzel bir çay içip bir de keyif sigarası tütürmektir.

Dipteki odanın ışığını söndürmek için uzanmıştı ki yerde bir şey fark etti. Kâğıt süprüntülerinin altında kalmış, ucu görünen ufak bir kutu.

Yorgunluktan ağrıyan beliyle yavaşça eğilip kutuyu aldı. Ağaçtan güzel bir kutuydu bu. “Taşırken illaki gözünden bir şeyler kaçıyor işte insanın” diye düşündü. Kutunun içi doluydu.

“Bunu nasıl unuttular acaba?” diye düşündü. Açıp açmamakta tereddüt etti. Sonunda merakına yenik düşüp kutuyu açtı.

Nezih gördükleri karşısında biran donup kaldı. Gözlerine inanamıyordu. Kutu da bir düzine fotoğraf vardı. Uygunsuz vaziyette bir grup çıplak insan. Üstelik onları tanıyordu. Az önce taşınmalarına yardım etmişti.

Nezih başını uzatıp koridora baktı. Dikkatli dinledi. Gelen giden yoktu. Şimdi ne yapacaktı? Bunları kime teslim edecekti? Ya da edecek miydi? Etmese ne yapacaktı?

Fotoğraflara bakarken bir şey fark etti Nezih. “Yan oda” diye mırıldandı. Yandaki odaya geçti yavaşça. Burası en geniş odalardan biriydi ve firma tarafından toplantı odası olarak kullanılıyordu. Hepside burada çekilmişti.

Fotoğraflardaki ifadelerinden hepsinin keyfinin oldukça yerinde olduğu belliydi. Etrafta süsler, başlarında koni şeklinde parlak şeylerden vardı. Muhtemelen yılbaşı kutlaması gibi bir şeydi bu.

“İyi de bu nasıl bir kutlama?” diye mırıldandı. Fotoğraflarda 3 kız ve 3 erkek vardı. Birini diğerlerinden biraz daha iyi tanıyordu. Rafet. Az önce arabanın önüne oturan genç adam. Bu adam müdürleriydi. Yani çalışanların başındaki adam. Diğerlerinin sadece yüzlerini tanıyordu.

Fotoğrafların sonuncusu resmen final gibiydi. Burada artık sadece çıplak da değillerdi. Resmen iş üstündeydiler. Hayretten ağzı bir karış açık kalmıştı Nezih. Hemen kutuya doldurdu fotoğrafları.

“Bunların arasında evli olan, sevgilisi olan da mı yok yahu?” diye mırıldandı. Nezih boş dairede dolanıp duruyor, düşünmeye çalışıyordu.

“Belki de alkollüydüler. Kendilerini kaybettiler.” diye düşündü. Yinede bu olanaksız geliyordu. Hangi alkol bunu yaptırırdı ki? Hem de altısına birden. Sonunda boş dairede dolaşmaktan başı döndü. Şimdilik yapacak bir şey yoktu.

Nezih dairenin ışıklarını kapatıp kutuyla yavaşça aşağıya, kalorifer dairesine indi. Kutuyu karanlıkta güvenli bir yere sakladı. Apartmanın girişindeki hole çıktı. Akşam karanlığı çökmüş herkes evine gitmişti. Nezih holdeki kapıcı masasına çöktü ve düşünmeye

başladı. “Eğer bu kutunun sahibi onu sakladıysa, kaybettiğini anladığında mutlaka gelir” diye düşündü.

Nakliye şirketinin amelelerine gidemeyeceğine, diğer ofis çalışanlarına da soramayacağına göre geleceği tek yer eski ofisi, kayıp eşyayı soracağı tek kişi de kendisiydi.

“Peki ya gelmezse?” diye düşündü. O zaman ne yapacaktı? Firmanın patronuna mı götürüp vermeliydi? En doğrusu götürüp polise teslim etmek gibi görünüyordu aslında.

Sonunda yorgunluktan ve stresten başı zonklamaya başlayınca Nezih gidip yatmaya karar verdi. En güzeli, yarın dinç kafayla düşünmekti.

Ertesi gün Nezih dinlenmişti. Sabah temizliğini yapmış, İzak beyin sabah alışverişini de bitirmiş, bina girişindeki masasında gazete okuyordu. Günlerden cumaydı. Hafta sonu çoğu şirket çalışmadığından bugün en sevilen günlerden biriydi.

Turizm firması bugün kalan eşya var mı diye bakmaya gelirdi ama Nezih, kutunun sahibinin henüz ortaya çıkmasını beklemiyordu. Kutunun kayıp olduğunu anlaması için henüz erkendi. Birkaç gün içinde tüm eşyalar açıldığında ve tamamen yerleştiklerinde anlaşılacaktı durum.

“Günaydın Nezih bey!” Nezih kafasını kaldırıncı firmanın müdürü Rafet'i karşısında gördü.

“Günaydın Rafet bey.”

“Geride kalan var mı diye ofisi bir kontrol edeceğim.”

Fotoğraflardaki altılıdan biri gelmişti işte.

“Güle güle oturun. Yeni ofise yerleşebildiniz mi bari?”

“Sağ olun. Hemen hemen.” Rafet bey boş ofise çıktı. Birkaç dakika sonrada bir şey sormadan eliyle selam vererek binadan çıktı.

“Acaba bu mu?” Nezihin gözüne hepsi de şüpheli görünüyordu. Hatta belki de o altı kişinin haricinde başka biri de çekmiş olabilirdi fotoları.

Böylece Nezih günlük işleriyle uğraşıp işi zamana bıraktı. Bu arada Ne Orhan ustaya ne karısına kimseye bundan söz etmedi.

Pazar günü hava oldukça güzeldi. Nezih apartmanın hemen önüne sandalyesini çıkarmış gazetesini okuyor bir yandan da çayını yudumluyordu. Birden yanında birinin durduğunu fark etti. Bu Rafet beydi.

“Ne haber Nezih bey? Pazar keyfi mi yapıyorsun?”

“Sağ olun Rafet bey. Kendi halimde oturuyorum işte. Hayırdır? Pazar günü ne işiniz var böyle?”

Rafet beyin gerginliği fark ediliyordu. “Bir şey soracaktım. Ofiste hiç ufak bir kutuya rastladın mı? Taşınma esnasında bizden biri kaybetmiş de...”

Nezih adamını bulduğunu hissediyordu.

“Hayır rastlamadım. Dün siz kontrol etmediniz mi?”

“Ettim de belki sen daha önce bulup kenara ayırdıysan diye sorayım dedim.”

Nezih böyle bir konuşmayı planlamamıştı ama şimdi kelimeler kendiliğinden ağzından dökülüyordu işte.

“Hayırdır ne kutusu? Kiminmiş?”

“Bilmiyorum bana da öylesine söylediler. Kimin olduğunu sormadım.” Rafet beyin canının iyice sıkıldığı yüzünden belliydi. Bir şeyler daha söyleyip selam verip gitti.

İçinden bir ses ona susmasını söylemiş o da bu sese uymuştu. Bu işin nereye varacağını bilmiyordu ama şimdiye dek doğru davrandığına kanaat getirdi. Çıkarıp fotoğrafları verseydi ve herif de kötü niyetli piç kurusunun tekiyse o zaman ne olacaktı? Belki de bunlarla şantaj yapıyordu kadınlardan birine. Ya da hepsine.

Yakmak geldi aklına. Sorun kökünden çözüldü o zaman. Kimse bir şey ispat edemez, şantaj yapamaz, kirli çamaşırlar ortadan kalkmış olurdu. Nezhik kararını vermişti. İlk fırsatta onları yakıp yok edecekti. Yine de bunu bu güzel Pazar günü yapması şart değildi. Nezhik kararını vermiş olmanın rahatlığıyla gazetesine döndü tekrar.

Hafta her zamanki gibi başladı. Öğlene dek apartmanın işleriyle vakit geçirdi. Öğleden sonra İzak bey onu çağırıp bazı faturalar verdi. Son günü gelip ödenmesi gereken faturalar. Nezhik son güne bıraktığı için, bunlara bankadan otomatik ödeme talimatı vermediği için İzak beye içten içe küfrederek yola koyuldu. Faturaları ödeme işi oldukça uzun sürmüştü. Sonunda hepsini halledip tekrar apartmana doğru yola koyuldu. Sigarasını içip ağır ağır yürüyor, gelen geçene bakıyordu. Birden oldukça alımlı bir kadın gördü ve o anda aklına fotoğraflar geldi. Bugün ilk fırsatta onları yok etmeye karar verdi.

Binaya iyice yaklaşmıştı ki kalabalığı fark etti. Hemen apartmanın önünde toplanmış bir kalabalık vardı. Bir de polis aracı. Polis aracının ışıkları yanıp sönüyordu. Bir olay olmuştu besbelli. Tam da kendi binasının önünde. Belki de apartmanla ilgiliydi ve kapıcı ortalıkta yoktu. Midesinin büzüldüğünü hissetti Nezhik ve adımlarını sıklaştırdı.

Kalabalığın içinde tanıdık yüzler de vardı. Orhan usta, güvenlik görevlisi Recep, binadan birkaç kiracı. Taşınan turizm firmasından, fotoğraftaki insanlar... Ve müdürleri Rafet. Rafet onu görmüştü ve yüzünde garip bir ifade vardı. Sonra Rafet'in yanındaki takım elbiseli adamı fark etti. Adam Rafet'in kendisine baktığını görmüştü ve kalabalığın içinden hızla kendisine doğru yürümeye başladı.

“Sen buranın kapıcısı mısın?”

“Evet, siz kimsiniz?” Tüm gözleri üzerinde hissediyordu. Şimdi her kafadan bir ses çıkıyordu. Turizm firmasının çalışanı olan kadınlar bağırıp sinirli sinirli bir şeyler söylüyorlardı. Tam bir curcunaydı.

“Ben Asayiş Şube'denim. Buraya neden geldiğimizi biliyor musunuz?” Nezih ne diyeceğini bilemiyordu. İçten içe, bunun fotoğraflarla ilgili olduğunu hissediyordu ama şimdilik bir şey söylememenin en iyisi olduğuna karar verdi.

“Hayır, memur bey. Hayrola?” Yalan söylediğimi anladı diye düşündü.

“İfadenizi almak için karakola kadar gelmeniz gerekiyor. Şuradan lütfen!” Polis kaldırımın kenarındaki aracı işaret ederken bir eliyle de hafifçe onu yönlendiriyordu. Bu arada turizm şirketi çalışanları da polis araçlarına bindirilmişti.

Nezih filmlerdeki gibi sorgulanacağını sanıyordu. Karanlık, zindan gibi bir yerde, yüzüne çevrilmiş ışıklar altında. Oysa onu geniş ve havadar bir odaya soktular. İçeride üç polis memuru, masalarının başında çalışıyordu. Nezihi kendisini getiren sivil polisle buraya girdi. Sivil polis onu masalardan birinin yanına oturttu. Bilgisayarın başında ifadeyi yazacak polis hazır bekliyordu. Sivil polis de yandaki masanın üzerine yavaşça çöktü.

“Benim adım Mesut. Asayiş Şube'denim.” Nezih sessizce başını salladı. Üniformalı polis ağızdan çıkan her şeyi tıklar tıklar seslerle bilgisayara yazıyordu.

“Olay şu; “Rafet bey taşınma esnasında özel bir eşyasını, bir kutuyu kaybetmiş. Bulamayanıca ofistekilere sormuş. Onlar da buna biraz takılmak istemişler. Sanki bulmuş da saklıyormuş gibi yapmışlar. Şaka yapmışlar yani. Ancak Rafet bey sinirlenip köpürünce olay ciddileşmiş. Ortam gerildikçe daha da paniklemiş ve kutuda olanları söylemiş. Yılbaşı fotoğrafları! Sanırım bir yılbaşı

partisinde çekilmiş uygunsuz fotoğraflar söz konusu. Diğerlerinin de bildiği bir şey yani. Ancak diğerleri bunları imha ettiğini sanırken aslında etmediği de ortaya çıkmış. Böylece ofiste fırtına kopmuş. Hepsini de bunun gırtlığına sarılmış. Kısacası hepsinin de ortak bir sırrı varmış ve diğerleri Rafet beyin fotoğrafları hala sakladığından habersizmiş.”

“Rafet beyin dediğine, içinde özel eşyalarının olduğu kutusu kayıpmış. Ancak içinde fotoğraf falan yokmuş. Kutuyu kaybettikten sonra üzerine bir de diğerleri dalga geçince, onları kızdırmak için böyle söylemiş.”

Nezih belli etmemeye çalışsa da bu bahaneye cidden şaşırıldı. Yalamı bayağı iyi düşünmüştü herif.

“Ama diğerleri farklı bir şey anlattı. Bir yılbaşı akşamı ofiste kendi aralarında parti yapmışlar. Bu Rafet, parti sırasında gizlice içkilerine ilaç karıştırmış. Böylece parti, toplu seks partisine dönüşmüş. Alkolün etkisiyle şakasına yapmış bunu. Bu arada fotoğraflar da çekmiş. Ertesi gün toplanıp konuşmuşlar ve olayı unutmaya karar vermişler. Bu arada fotoğrafları ondan alıp imha etmişler. Ancak anlaşılan adam da birer kopyası daha varmış. Tabii o bunu inkâr ediyor.”

“Taşıma şirketinin işçileri ve bir de sen yardım etmişsin taşınmaya. Sana sormuş ama görmediğini söylemişsin. Ama Rafet ısrarla seni suçluyor. Diğerleri de ortada böyle bir kutu ve fotoğraflar varsa öğrenmek istiyor. Şimdi bak kardeşim! İnsanlık hali. Şeytana uyup alabilirsin. Aldıysan ve içinde böyle bir şey varsa başın büyük dertte. Üstelik bu sapık herifi de korumuş olacaksın.

“O kutuyu sen mi aldın?” Nezih ilk kez odadaki tüm polislerin bakışlarını üzerinde hissetti. Kendini gazete manşetlerinde görür gibi oluyordu. “Sapık Kapıcı!”

Rafet şerefsizi birden tüm suçu üzerine yıkıvermişti. Peki diğerleri ne olacak? İstemedi bu herifin oyununa gelmişlerdi ve anlatırsa hepsinin de hayatı mahvolacaktı. Anlatmazsa bu herif elini kolunu sallaya sallaya bu işten sıyrılacaktı. Sonunda kararını verdi. Kendisine göre en doğru olanı yapmak zorundaydı. Yavaşça boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

O gün apartmanın her zamanki günlerinden biriydi. Nezih apartmanın işleriyle koşturup durmuştu. Öğlen olmak üzereydi. Sonunda masasına oturup bir sigara yakma fırsatı bulmuştu. Orhan ustaya baktı. Orhan usta garson Aykut'la birlikte simit arabasının başında hararetili hararetili bir şeyler konuşuyordu. Nezih polisler bir şey görmediğini söylemişti. Olay da böylece kapanmıştı. Aradan bir hafta geçmişti. İzak beye de Orhan ustaya da eşi Fatma'ya da aynı şeyleri anlatmıştı. Yani neredeyse hiçbir şey. Sonunda konu yavaş yavaş gündemden düşmüştü.

Nezih şişmiş olan sağ eline baktı. Hafifçe zonkluyordu eli. Bazen çalışırken böyle kazalar olur işte. Eline sürdüğü kremin mentol kokusunu hissetti. Derin bir iç çekip gazetede habere döndü.

Bir hafta önceydi. Karakoldan döndüğü günün hemen ertesi günüydü. Mesai saati bitmiş insanlar iş yerlerinden evlerine dağılıyorlardı. Arka sokaktaki turizm şirketinin çalışanları da öyle. Herkes birbirine iyi akşamlar dileyerek yoluna gidiyordu. Bunların arasında müdür Rafet bey de vardı.

Rafet bir alt sokağa inip otoparka girdi, arabasıyla yavaş yavaş evine yollandı. Şirinevler'de bir yerdeydi evi. Sonunda bir apartmanın önüne park etti arabasını.

Apartmentın dış kapısı binanın yan tarafındaydı ve bir dizi merdivenden çıkarak ulaşılıyordu. Rafet anahtarıyla kapıyı açıp apartmana girdi ve gözden kayboldu.

Şimdi apartmana hızlı ama temkinli adımlarla biri daha yaklaşıyordu. Ortalık kararmaya başlamıştı artık, o yüzden uzaktan kim olduğu belli olmuyordu. Nezh merdivenleri çıkıp binanın girişindeki zillerde yazılı isimlere baktı bir süre. Sonra merdivenlerden indi. Binanın yan cephesine dolanıp etrafa göz attı. Sonra da yine temkinli adımlarla geldiği gibi oradan ayrıldı.

Ertesi akşam Rafet aynı şekilde arabasını sokağa park etti. Binanın merdivenlerine doğru yürürken birinin sessizce yaklaştığını fark etmedi. Başının hemen arkasına inen sert darbeye bir anda gözleri karardı, dizlerinin bağı çözüldü.

Nezh adamı hızla binanın daha kuytu olan yan tarafına taşıdı. Şansına kimse onları görmemişti ya da en azından bağırın falan olmamıştı. Rafet inliyordu. Bilinci yerindeydi hala. Nezh adamı balkonlardan birinin altındaki kuytuluğa çekti. Rafet bir şeyler mırıldanıyordu. Ancak Nezh tek kelime etmedi. Sonraki birkaç dakika boyunca konuşan tek şey elindeki sopa oldu.

O gece sağ elinin ağrısından pek uyuyamadı Nezh. Yine de sorun etmedi. Kalkıp bir ağrı kesici içip bir daha yattı. Ne olduğunu soranlara da hatırlayamadığı bir şeyler uydurdu. Aslında gerçekten de pek hatırlamıyordu.

Üzerine bir şey düşmüş olabilirdi. Ya da bir şeye çarpmış... Mesela alçaktaki bir balkonun beton duvarına...

Nezh dalmış olduğunu fark edip tekrar gazetesine, okuduğu habere döndü. Haberde, birkaç gün önce Şirinevler'de saldırıya uğrayan bir adamdan bahsediliyordu. Adam komadan yeni çıkmıştı ancak vücudunda çok ağır hasarlar olduğu yazıyordu.

Nezh sağ elini fazla oynatmadan gazeteyi kapattı. Oturmaktan sıkılmıştı. Orhan ustayla Aykut'un muhabbetine katılmak için binadan çıktı.

Nezih ve Bahis Kuponu

Türk insanı için futbolun çok ayrı bir yeri vardır. Futbol tüm Akdeniz ülkelerinde olduğu gibi Türkiye’de de birçok insanın günlük hayatının bir parçasıdır. Türkiye’nin en fazla taraftarı olan iki takım Galatasaray ve Fenerbahçe doğal olarak en çok konuşulan iki takımdır. Bir Galatasaray taraftarı olan Nezih de haftalık olarak takımını TV’den takip eden ortalama bir seyirciydi.

Bunun dışında bir tutkusu daha vardı Nezih’in; iddia oynamak. Her hafta ufak bir miktar parayla bahis oynar bazen kazanır bazen de kaybederdi. Bu maç tahmini oyunun da fena da sayılmazdı hani Nezih. Boş vakitlerinde günlük gazetelerin verdiği spor ekleri onun en sevdiği ve en dikkatli takip ettiği bölümlerdi. Sadece Türk ligi maçlarını değil İngiltere, İspanya, Almanya liglerinin maçlarını da takip eder bazen bu liglerin maçlarına da tahminler de bulunurdu.

Sonbaharın bu serin günlerinde liglerde hızlanmış maçlar gittikçe heyecanlı hale gelmeye başlamıştı. Nezih apartman girişindeki masasında oturmuş, bir gazetenin haftalık olarak verdiği maç tahmin ekini dikkatle inceliyordu. Yan binadaki bankanın güvenlik görevlisi Recep kapıdan kafasını uzatıp baktığında Nezih de elinde kalem, önündeki gazete üzerinde notlar alıyordu.

“Ne yapıyorsun Nezih? Gömülmüşsün gazeteye yine.”

“Maçlara bakıyorum. Bu hafta oranlar oldukça iyi.”

Güvenlik görevlisi Recep bir Fenerbahçe taraftarıydı. Bu yüzden doğal olarak nezihle sık sık Fener – Galatasaray atışmaları yaparlardı. Nezih'in sözleri Recebin ilgisini çekmişti.

“Demek oranlar iyi ha? Şöyle dışarı gelsene. Beraber bakalım. Bir yandan bankayı da gözlemiş olurum bende.”

Nezih gazeteyi ve sandalyesini alıp kapının önüne çıktı. Gazetede ki maç listeleri içinde bazılarının yanında işaretler koymuştu Nezih. Bunlar iyi oranları olan maçlardı. Güzel paralar getirebilecek maçlar.

“Bu hafta sizin işiniz zor benden söylemesi.”

“Niye yahu? Kiminle oynuyoruz ki biz?”

“Antalyaspor'la oynuyorsunuz. Orandan belli baksana.

Ortada bu maç. Hem Alex falan da sakat. Antalya eli boş yollayacak sizi. Haberiniz olsun.”

“Bizim ölümüz yeter Antalya'ya. Siz kiminle oynuyorsunuz?”

“Biz de Konya'ya gidiyoruz.”

“İyi. Mevlana gibi sizi bir güzel döndürürler sonrada geri yollarlar.”

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

